

SZILÁGYI DOMOKOS

Kiben maga lelkihez szól

Óh, előrefutós meg visszatérős
lelkem, drága kis ebecském, be félős,
hogy nyomod ottveszik...

(Babits)

Igen, ottvész valahol, ott.

*Nem lötytyedt, híg vasárnapot,
szentfazekak és szentpapok
örömét hizlalandó —
az istenségből oly kevés
szorult beléd, mint tyúkba ész,
s akár a test, akivel élsz:
gyarló vagy és halandó.*

*Szó, lélekül, kijő a számon.
Van kinek és van hova szánnom.
S magam ha néha szánom,
nem vigaszért — csak szólni néktek,
hogy a gyertyák körömgig égtek —
mondjunk reá sietve áment,
s ne lássuk, hogy az élet ráment!*

Igen, ottvész valahol, ott.

*Hiszen két félbe a napot:
élő nappalba és halott
éjbe metszvéen*

*— hiába idézlek betűkbe
(ringyó világnak cafrika tükre!),
ó, „drága kis ebecském” —:
éjhosszankint áldozatod
cserbenhagyni próbálgatod,
így vívódunk egymásba zárva,*

hogy mindkettőnk kettősen árva,
holtig nyöghetjük, de az ára
meg sose térül, tudod-e!
Lehelj e vigasztalan betűkre
(ringyó világnak cafka tükre) —
lelkem, halál kurvája, te!

Játszhatnám

Játszhatnékem van — sose hagytok!
Valami mindig közberohan, expressz gyász vagy gyorsjáratú ünnep.
Ne gyászoltassatok már Ne ünnepeltessetek már.
Ne lopjátok el azt a kevés
huszonnégy órát, amelyből alig telik
egy napi életre — atyámfiai, tolvajok!
Sose hagytok, ó, ravaszok, így kényszeríttek,
hogy maszlagoljam magam a lehetőségekkel,
hogy reménykedjem — tolvajságtok folytán —,
s tán még hogy bizzam is magamban,
bizzam a majdiban — s hogy a múltásban, a sok múltásban
a szépség nem irreverzibilis!

Játszhatnám. Játékaimba, ó,
hagyjatok már egyszer belekomolyodnom!
Hiszen életfogytiglanosok vagyunk mindannyian.

P E T R I F E R E N C

Csak zene

P. Zoltánnak

kezdem megszeretni a keselyűket
legalább őszinték
a férgek utálom
pedig sokkal alaposabban
fálnak fel nemsokára

és az a legszomorúbb
hogy csak az újrakezdést
lehet naponta újrakezdeni

*
zokog a fuvolán
sír a sípon
nem bánat
— csak zene

a hajnal üres pohár
az éjszaka éneklő kígyó